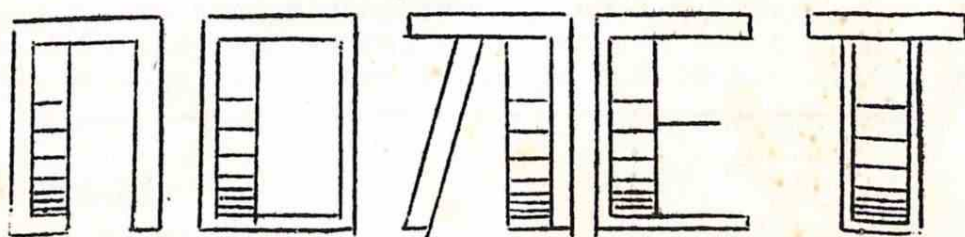
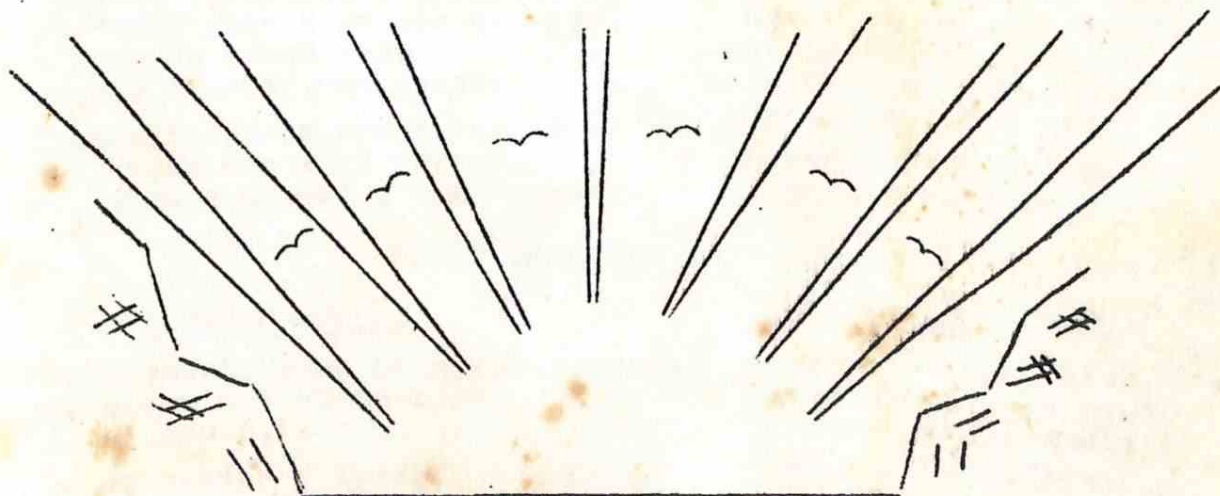

ОСНОВНА ШКОЛА „БОРА РАДИЋ“ - БАВАНИШТЕ

„ИДУЋ' УЧИ, У ВЈЕКОВЕ ГЛЕДАЈ“

ШКОЛСКИ ИЛУСТРОВАНИ ЛИСТ

1970.

ИЗДАЈЕ ЛИТЕРАРНА СЕКЦИЈА „БРАНКО РАДИЋЕВИЋ“

написао: Бура Стојков
VI/2МАЈА ШАРЕНА ПЕРЈА

Дан је био леп и сунчан када је на грану слетела сва мокра и јадна
мама птица. Гледао сам је чудећи се како се све тресе и цепти. Знао сам
да јој је било хладно зато сам узео мердевине и ухватио је. Затим сам
је однео у собу код шпорета да јој се осуши перје и да јој се поврати
снага. Убрзо њено шарено перје је постало блиставо и суво. Нисам могао да
да се одвојим од ње и решио сам да је задржим у свом дому, тако је уживала
вала моје гостопримство целих недељу дана. После тога сам је везао за ко
погу и пустио гледајући како се диже и небо. Конач је био помотан пе-
колико пута око похице.

Прошло је било доста дана од нашег расстанка, а ње није било. Мислио
сам да се више никада неће вратити и био срећан у уверењу да је она
сада здрава и весела. Нећутим, једнога дана изненада спазих је на дрвету
ту. Нисам био сигуран да је она баш. Пришавши јој блике, препознах је.
Био сам изненађен када увидех да је то моја мезимца. Стајала је на
гранчици док јој се перје блистало на мајском сунцу, а у клупићу је др
кала муху. Чим сам пришао, испустила је плен и тихим, умилним гласом
зацвркулала захваљујући на тај начин за све што сам за њу учинио.
Гласић јој се орио кроз ведри дан, а ја сам срећан кренуо у школу.

ПРОЛЕЋЕ

Јутрос је дошло пролеће у наш
Водни крај,
Пробудило меду из дубоког сна
И вредне пчеле што зује по цвету.
Пролеће је довело шаренкриле ласте
Дугоноге роде и дивног славуја,
А сунашце топло, мило
Високо на небу одскочило.

Олистало дрвце, процветале шале
И зумбули што тако миришу
Измамило децу што с њима уздишу.

Ивков Видосава
VI/1ЗАЛАЗАК СУНЦА

Пада сумрак. Сунце се крије некуда.
Нас остања у црној тами.
Све је тамно, тамно.

Док ми живимо у мраку,
Спо ће другој деци сјати.
О, Сунце, Сунце, не залази!
Буди са нама док смо млади
Јер без тебе све је црно.

А за узврат, знај да те сви
Волимо као наше мајке и очи.

Зато, децо, волите Сунце
Јер са њим живот је диван!

Марков Слађана
V/1ЗОРА НА МОРУ

Црвено сунце греје плаво море
Тишина влада свуда.
Ништа се не миће, а море спава

Галебови тихо броде јутром
Док се море у сну тегли.
Пучина лагано чешља своју косу
А валови иду до бескраја
Да би нам се опет вратили
Заморени и без даха.

Песма рибара одјекује подом
А ја сам на пустој обали.

Киш Тома
V/1ХАЉИНА

Одскора се пресвукла
Пована крај наше школе
Набавила одећу какву
Деца највише воле.

Набавила хаљину од шареног
И злаћаног цица,
Баш је у њој пована права
Нагиздана лепотица.

По њој роса пала
Бо бисери драги од рубина
Што нас задивљују
Својим невидљивим сјајем.

Цветковић Јовица
VI/2

приповетка

ПРОЛЕЋНЕ КИШЕ

Пролеће-најлепше годишње доба. То је изузетно годишње доба у коме цвркут птица најављује долазак новог живота. Све почиње да се буди, да буја, зелени сани, да цвета. Дани постају лепши, топлији доносећи нам све оне лепоте и дражи које ново доноси буђећи у стварности наша хтења, жеље и надава. Али, и природа се некипут заборави и пролеће не буде оно што живот жели. Овогодишње пролеће није лепо. Лепоту његову поквариле су бескрајне, некорисне и честе кише доносећи собом сумор, неизвесност, тугу уливајући их у све поре живота. То су кише које не доносе радост и живот толико жељеном свету.

Небо је тмурно. Свакога дана киша је ту. Њене капи играју китру игру, не-обуздану игру стрела око копља, градоган села. Она нам кварн расположење, наноси копрену туге, бола и неизвесности. То сви осећамо, сви предни стра-хоци живота-радици. Пољопривредници сеју блаћаве њиве, падајући се да ће и поред свих недаћа оне родити. Јер, њихов живот, живот уопште зависи од њиве, од усева. Зато се на њиховом лицу не огледа осмех задовољних, већ смех неприродан, пун туге, неизвесности и надава.

Путеве наше младости, наш жагор и смех, упија-носи својом бујицом та до-садна киша. Усамљени остајемо крај прозора зурећи погледом надава, тражимо Сунце. Наше мисли надава на иру ка облацима сакривеном Сунцу као вулкано ка лава. То су оне м сли које душа тражи, иште. О, Сунце, где си? Ви тмурни облаци дозволите да бар један зрачак продре у наше село, да обасја њиве да ми млади будемо срећни у нашој младости која је ту уз нас само мало.

Ој, облаци, раширите своја крила и одлетите далеко, далеко, тамо где вас траже, желе где сте тако потребни и вољени! Дајте нам оног без кога не може жемо. Младост тражи живот пун среће, снаге, лепоте и рада. Зато немојте да нам је кварите у најлепшем добу-пролећу.

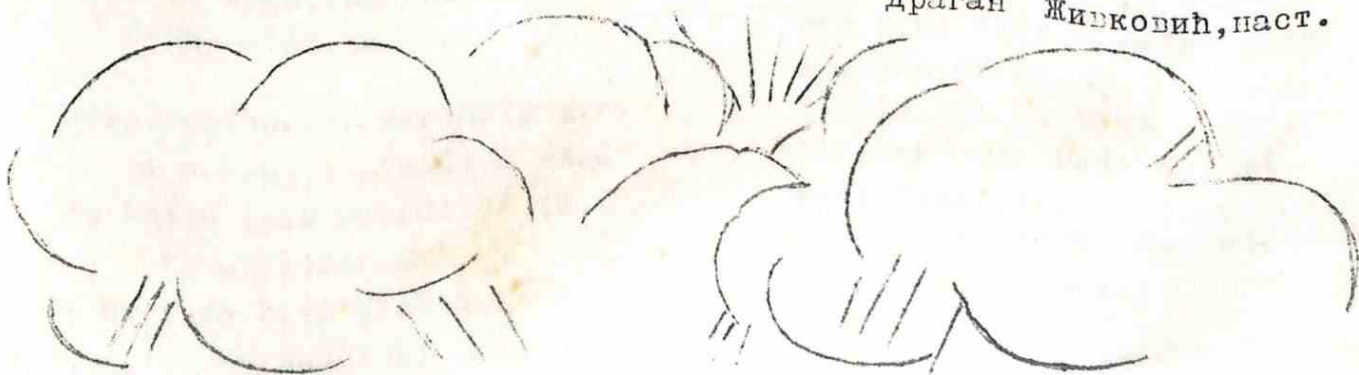
Мисли дете. Али, узненадни тутањ непосредног грома прекиде токове мојих саварева у ове тмурне пролећне дане и врати ме у стварност. Да. Волим пролеће, али паклене кише догураше све до понора. Гледам село како га облеће гавран и увија га у своје црнило. Али, ипак, нада у мени остаје с тим да ће се моја саварева громом прекинута и надава остварити, а живот букнути новим пламеном снаге стваралачке, љубави бескрајне, истинске слике младо-сти и њених хтења.

Но, живот тече својим токовима баш као и "потоци" ове несносне кише. Зато се враћам ставраности и у њој тражим решење свих питања, проблема које нам доноси живот. Пролеће је, како је-тако је, али је ипак, пролеће. Нађимо снагом човека у њему оно што човека чини човеком и нестаће тужних забринутости, лажног осмеха и веселости које ће у овој суморности наше стварности заменити истински смех, устинска веселост непобедиве идиле људског стваралаштва.

Пролећне кише су падале, падају и падаће, а човек ће и даље ићи напред у савршенство коме нема краја, јер то од њега тражи баш пролеће-младост нове генерације.

А пролећне кише нека падају, падају, падају.....!

Драган Живковић, наст.

P O E Z I J A

P e s m o m o j a , ž i v o t m o j '

H R A B R I B E O G R A D E !

Svud grmi, seva, prolama se nebo.
Na polju sivom zemlja se dimi,
z e drevni grad na ušću Save
hiljade ljudi sa puškom pađe,
hrabri Beograde!

Bezbroj dece, mladića, ljudi
palo je kraj tvoje vode,
ali zato ti nam danas svetliš,
svetliš kao Sunce
u zemlji slobode!

Nema sada više topovske jeke,
nema zveketa oružja, praska bombi.
Ti danas cvetaš, rasteš,
svetliš od sreće!

O, hrabri Beograde!

Otašević Djurdjevka

VIII - 1

Dečaku Vijetnama

S gnevom bez plača
dečače naš hrabri, mili,
nastavljaš TI borbu -
ne žališ, ne žališ...krvi...!

Prijatelju, da prijatelju
hrabro se i uporno bori!
Neka te tuga, sumorna tuga
danas više ne mori!

Moraš podnositi strahote sve,
i pucanj, i pikolj, i glad!
Na kraju ipak pobeđićeš ti,
Ti - Vijetnam
i biti, da biti slobodan!

Bugarski Dragoslav
VIII - 1

P O T O K

Žubori, žubori potoče meleni!
Napoj nam polja, revni,
vodenice male,
pšenicu, našu belicu.

Npoj ih sve, neka bujno rastu!
A potok mali žubori, žubori
i kroz tu svoju pesmu,
pesmu mladosti
svakom nam zapovest sluša!

Da. Sa strmog brege juri
da što pre stigne
u dolinu zelenu da,
zaista da, da čobanica lele
vode zahvati!

Markov Sladjana

V - 1

M A J K O !

O kada bi želje postale cveće
i vrele suze biseri dragi,
uzdasi tihi u mračno veče
postali pesme, akordi, blagi.
Tada bi majko, od doma moga
vodila steza posuta cvećem,
daleko tamo...do praga tvoga
kud srcem svojim svaki dan krećem

Biseré bih tada gazila čila
najlepše bisere il biser
što srce dade, a nežne pesme
o majko premila,
donela bih ti kroz njih
sve, sve moje nade dat ti
tvoj život, teški život zaslađe.
A majka mi kaže: "Hajdedete reši
se na korake nove!"

Oh, mati, mati!

Todorov Jelica
VIII-1

СИЦИЛИЈАНСКО ПРЕДВЕЧЕРЈЕ

Нигде човек не нађе толико спокоја и мира као у овим приморским шумам... Оне живе за море и са њим умиру, а увече заједно са водом одлазе на починак. У рано праскозорје са њом се буде... К д море запева, оне призивају и тада се гором и родом разнесе вечна песма о животу. Из своје велике оданости често силазе све до тала и дуго плачу са валовима. Сетите се само шума изнад Вела-Луке на Корчули како по читав летњи да немо гледају у пучину, а када падне вече, настале тако шаптане. Најутки, најстрашније од свих су оне високе горе изнад Валоне у Албанији што ћуте у искомском миру док их посматрате далеко са отрагтских вода. За њих сам био поборовао да су приближиле свим проклетим овога света и да праведница тамо није могуће стиги.

Но, да би се видела општа пропаст, треба отићи на север Европе и гледати како дрвене масовно умире близу Остендеа на белгијској обали док задни Сунчеви зраци паде неба над Ламаншом, а јата птица страшило кричење догоревају горе високо између два света. Дана ова медитеранска пространства мирују те се и четинари око нас поистовашују са њима. Далеко од секуда дојурни некакав глас пробљејући се између земелних стабала. Тада се све утиша и само цврцци уједају тишину. Јакор дојезди са пучине и заузтави се испред нас, задихан као ритез сабелом кату, па опет одјурни и изгуби му се траг далеко над водом.

Чим ми се дан плава пространства најчудније метаморфозе дошљавају у позну јесен када ветрови са копна и мора карају природом. Слушао сам како чемпреси јуно од Дубровника киле под валом олује и вихорова запомагање одјекује херцеговачким голетима... Ријека Дубровачка је, можда, једино место на свету где треба доћи да би се доживела најбожија вичерва агонија воде и шума. Над морем се све претвара у ширину, а на планини у висину. Нико није тако јасно издиференцирао ставове према овим двома димензијама као песници. Сви су мора и планине гатали симфонијама и пастирницама, а планинске србати демоњима и ђавољима. Гете своју Лорелај није срео на Мете-хорну, где се три пута пео, већ доле на заложима Ријне. Еити је Русо одвео Лујју на Монблан, паго ју је оставио у једној колиби на обали Ламанског Језера између Монтреа и Вевеја. Али је зато Владаија Шопа Томаса Гана дуго живела на Даносу и тамо умела од лудила. Док је Вајронов Маг рад осуден да живи на ледницама Јунгерау окружен духовима, пун порока и греха.

Имак иза нас остаци некаквог старог гроба. Нешто као просторе надгробних плоче. Нејасни натписи што су их виховица и време прогутали. Кома је то било суђено да на овом ђаволском месту бди све до краја вечности? Сиде између стабала и птица! Сва стара гроба сам одушек сматрао ако не најстрашним, оно свакако најбесмисленијим местима на Земљи. Нигде тако мало клузница, еити толико много спороја! Стара напуштена гроба су најброталија и најкарпација праскокоског фетума, она наводе на мисао да оги, што лине доле никада ни су били међу ху живима. Вечни покој виховим сенма овде на домаку сицилијанских вода!

(из необјављене књиге:
"ИЗ ОВА СА МЕДИТЕРАНСКИХ ОБАЛА")

В. Анлопановић, проф.

Изађох на улицу. Погледах. Одједном ме обузе мисао: "Које је сада доба?" Поглед ми је питањем потстакнут прометом нагоромом моје улице која ми даде одговор. "Јесен!" - чух неки кунтаваг одговор који је потпуно прошао тихо крај мене и мојим замислима. Да, Јесен, што ми тихо наплатио призором што се указује ту, свуда око мене, природи која неприметно добија ову златносиву боју очаравајућих привлачности. Интересантно је то у природи уопште како тихо, скоро неприметно у оквирну времена своје руже, а ме, али увек доносићи ново очаравајуће за гас, вене садржајности.

Улица као да се ућутала. Ово мало природе у којој тоне у јесене сањарење размишљајући о лепотама и чарима прошлог што јој је давало зелену бујност пуну онога што јој једва даје чари. Она хтења што смо тако весело одржавали у њеним привлачностима. Да, природа је смисловито у време мења своје руже, свој наглед, своје драми, лепоте, привлачности. Моја улица је сада покривена увенулим, ского сувим лишћем, остатком прошлог. Дело ј јој свуда је присутно. Дрвце се полако мелује под благим јесеним поветарцем. Оголене гране као да плачу да не губљеним бујношћима које рожене јесеником, похутеле, узеле, сасушене манају сваки час место тражећи смирај у коме ће заувек престати.

Али, и та игра је неки пут таква да у нама изазове нова осећања која садржаји јесени доноси нешто ново, које оставља у засеку прошло, препуштајући га заборава. Тај ветрић, јесен, к, изненада као уздицом понесе увелости вртећи их у своје кругу и стварајући чигру природе. Каква машта! А ове пуште, пуште играјући нову игру уз своју песму коју је донела неминуљност и драм природе.

Небо је мирно. Тихо као и увек спокојно. Сунце сада пламти као огањ на издисају. Оно с муком пробија своје бледокуте зраке кроз љубичасте облаке који плоче бескрајем.

Дакако. Лепо је посматрати природу у периоду почетка њеног смираја, њеног товења у зимски сан из кога ће кивнути новом бујношћу и маштовитишћу. Она у теби изазива нова осећања дивљења, нове интересантности. То моју улицу чини још допадљивијом, а привлачнијом онда када се први слојеви нове ноћи полако над њу надгосе.

Сутоп је полако освајао и покрио моју улицу као каквим великим покривачем. Већ уснула природа почиње у наступајућој ноћи да сањари о сутрашњости. Ваздух постаје хладан, пун неке нове свежине која голица. По неки весели пролазник својом песмом поремети ноћни мир, а глас му се простре роморећи на све стране и полако дрхћући утоне у ону тиху, праву јесењу тишину.

(Награђени рад I наградом у Вршцу 1970. год.)

Радић Иван
VIII-3

на крилима маште

ТО ИСТИНА НИЈЕ

Свиња ми се на сламу попела,
Сламу јела и два јаја снела.

Акокошка у обору рила,
Па ми прасца много опрасила.

Кроз решето гуска воду пила,
Па се слатко на остале смела.
Смела им се јер је она пила,
А другима није дозволила.

Гуска им се дрско обратила,
Па им лепе речи гоборила:
"Ја сам овде газда, тако мора бити
И зато ме немојте љутити!"

Драган Петровић
V/1

ТРИ ЗРНА СМЕХА

Перица је нешто рђаво учунио, па
га мајка затворила у кошицац.
А он отуда довикну: "Не мислиш,
ваљда, да ћу јаја овде да снесем!"

\$

Ишла два друга па се посвађала.
Један је рекао: "Кад те ударим,
испаће ти свих тридесет и два
зуба!" А пријатељ одговори: "Изми-
ни, ја сам зубе заборавио код куће
у чаши."

\$

Разболе се човеку крава па позпве
ветеринара. Ветеринар га упита:
"Колико крава има година?" А чо-
век одговори: "Једну, јер има једну
грану на рогу!"

Киш Тома V/1

НА ПОЛУГОДИШТУ

На полугодишту Милан рече оцу:
"Пао сам!" А отац ће мирно:
"Иди код мајке нека те прерије."

НИЈЕ ЈАСАН

Јовин двогодишњи брат поче да пла-
че, а овај упита маму: "Шта му је?"
"Гладан је," рече она.
"Па зашто онда лепо не каже?"

Љиљана Богданов
VI/3

МАЛИ БАТА

Мали бата из свемира
Враћао се с Марса,
Путовао је врло дуго
С Марса на Венеру.

Пут га води жарким крајем
Уплашени мали бата рече:
"Хеј, где сам ја?"

Сунце жарко сија,
Ракета се распрштала,
Оста мали бата из свемира
Без космичких панталона.

Смиљковић Драган
V/2

ИНСТРУМЕНТ

Наставница упита Перу: \$
"Перо, шта је то соната?"
А овај као из топа:
"Соната је инструмент који
се састоји из четири жице."

Кивић Миле
VIII/3

АХ, БАЦИ!

На крају школске године раз.
старешина говори о успеху и
каже: "Желим да у идућој години
будете бољи."
"Такође!" - јави се неко.

ПОГРЕШНО СХВАТИО

Зоран дотрча кући па ће мајци:
"Мама, дај ми да једем. Учитељица
ми је рекла да се поправим."

ЗНА

Купио човек папагаја, али није знао
да папагај уме да говори само:
"Наравно". Пита га нешто, а птица
одговара увек исто: "Наравно".
Најзад човек сав бесан узвикну:
"Само је будала могао да купи
тако блесавог папагаја!"
"Наравно!" - рече папагај.

Грујић Софија
VI/3

У Р Е Х О Т П Р Н Р

